

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobkyně: **M.Č.**, nar. ... , bytem ..., zastoupené: Mgr. Ing. Michaela Šafářová, advokátka se sídlem Záběhlická 3262/88A, 106 00 Praha 10, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení** se sídlem v Praze 5, Křížová 25 (dále jen **ČSSZ**), v řízení o žalobě ze dne 20.4.2017, proti rozhodnutí žalované ze dne 23.2.2017 č.j. 44000/000545/17/44091010/Nek o nemocenské pojištění,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 20.4.2017 se žalobkyně domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 23.2.2017 č.j. 44000/000545/17/44091010/Nek, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň-město (dále jen **OSSZ**) ze dne 18.11.2016 č.j. 44006/055928/16/110/spopav, podle kterého nevznikl žalobkyni pojistný poměr nemocenského pojištění u společnosti UNISTAV BC s.r.o., IČO: 280 36 743, se sídlem ... (dále jen **UNISTAV** či **společnost** či **zaměstnavatel**). Žalobkyně má za to, že se správní orgán dopustil porušení právních předpisů a nebyly dodrženy základní zásady správního řízení zakotvené v ust. § 2 zákona č. 500/2004 Sb., *správního řádu* (dále jen *s.ř.*), kdy správní orgán nepostupoval v souladu se zákony a v průběhu řízení nešetřil práva nabytá žalobkyní v dobré víře a její oprávněné zájmy. Správní orgán ani v souladu s ust. § 3

s.ř. nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, kdy jeho konečné rozhodnutí je plné rozporů a nejasností ohledně konkrétních okolností vzniku nemocenského pojištění žalobkyně.

OSSZ zjistila nesrovnalosti v pojistném poměru žalobkyně a vyzvala jednatele společnosti UNISTAV pana B. k vyjádření v dané věci. Na základě tohoto pan B. provedl jakési „storno“ oznámení o nástupu do zaměstnání žalobkyně a celé společnosti z registru zaměstnavatelů na OSSZ. Z tohoto důvodu byl dne 14.5.2015 rozhodnutím OSSZ č.j. 44006/014991/15/110/spopav žalobkyni zamítnut nárok na nemocenskou při dočasné pracovní neschopnosti v trvání od 4.2. do 1.3.2015 a rozhodnutím OSSZ ze dne 15.4.2015 č.j. 44006/015146/15/110/spopav zamítnut nárok na peněžitou pomoc v mateřství od 2.3.2015. Dne 3.7.2015 bylo v dané věci zahájeno správní řízení o vzniku a trvání pojistného poměru žalobkyně u uvedené společnosti a toto řízení bylo dne 31.8.2015 přerušeno, kdy údajně měly být okolnosti vzniku pracovního poměru žalobkyně šetřeny Policií ČR (dále jen **PČR**). Žalobkyně podala dne 6.5.2016 návrh na pokračování v řízení, jelikož jí bylo PČR sděleno, že součástí trestního šetření nejsou okolnosti jejího pracovního poměru u společnosti. O tomto návrhu pak rozhodla OSSZ dne 28.6.2016 a proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala a dne 11.10.2016 ČSSZ vydala rozhodnutí, kterým napadané rozhodnutí zrušila a věc vrátila OSSZ k novému projednání. V rámci tohoto rozhodnutí ČSSZ vyzvala žalobkyni, aby se vyjádřila ohledně výkonu své práce u společnosti UNISTAV, aby bylo možné prokázat faktický výkon práce pro společnost. Žalobkyně své vyjádření odeslala prostřednictvím datové schránky dne 19.11.2016, OSSZ však dne 18.11.2016 vydala rozhodnutí, č.j. 44006/055928/16/110/spopav o tom, že žalobkyni nevznikl pojistný poměr nemocenského pojištění u organizace UNISTAV. Vzhledem ke skutečnosti, že OSSZ rozhodla bez vyjádření žalobkyně, tato se proti tomuto rozhodnutí odvolala a ČSSZ následně odvolání dne 23.2.2017 zamítla.

Dále žalobkyně uvedla, že byla u společnosti UNISTAV zaměstnána na základě pracovní smlouvy na dobu neurčitou s tříměsíční zkušební dobou se zkráceným úvazkem ze dne 30.5.2014, kdy jako *den nástupu do zaměstnání byl sjednán den 1.6.2014*, pracovala jako dispečer autodopravy. Nedílnou součástí pracovní smlouvy byl také *mzdový výměr ze dne 30.5.2014*, dle kterého činila mzda žalobkyně 15.000,- Kč měsíčně, přičemž mzda byla vyplácena hotově k rukám zaměstnance. Žalobkyně také v rámci správního řízení předložila výplatní pásky za období od 6/2014 do 12/2014 a náplň své práce a okolnosti nástupu do zaměstnání podrobně popsala ve svém vyjádření ze dne 16.11.2016.

Poté, co žalobkyně podala u OSSZ žádost o výplatu nemocenských dávek, pan B., jednatel společnosti UNISTAV dne 11.3.2015 provedl „storno“ přihlášky k nemocenskému pojištění (oznámení o nástupu do zaměstnání ze dne 8.10.2014), kdy prohlásil, že žalobkyni, dále pana F.L., nar. ... a M.T., nar. ..., nikdy nezaměstnával. Toto „storno“ nebylo provedeno na žádném tiskopise, pouze bylo vyhotoveno pracovníky OSSZ a panem B. podepsáno při jeho osobní návštěvě na pracovišti OSSZ, ale neobsahuje údaje, které jsou nezbytné pro hlášení jakýchkoli změn, a to především rodná čísla daných zaměstnanců, adresu jejich trvalého pobytu atd. Pan B. provedl storno přihlášky pana M.T., o kterém v této listině prohlásil, že nikdy nebyl zaměstnancem společnosti UNISTAV, přitom v prohlášení ze dne 4.6.2015, které pan B. sepsal pro účely Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj (dále jen **OIP**), sám uvádí, že pan M.T. byl zaměstnancem společnosti UNISTAV.

Žalobkyně citovala § 10 odst. 1 a 3 písm. a) zákona č. 187/2006 Sb., *o nemocenském pojištění* (dále jen **zákon**), s tím, že pro přiznání dávek nemocenského pojištění je tedy rozhodující faktický výkon práce zaměstnance pro zaměstnavatele, nikoli platnost či neplatnost pracovní smlouvy či výplata mzdy. Ve svém vyjádření ze dne 16.11.2016 podrobně popsala způsob výkonu své práce. Její přítomnost na pracovišti potvrdil také sám pan B. a také ve své výpovědi paní L.K. a pan P.N. v rámci šetření OIP, které probíhalo na

základě podnětu žalobkyně. V rámci kontroly ze strany OIP bylo jednoznačně prokázáno, že žalobkyně se zdržovala na adrese ..., a to v pracovní době, kdy žalobkyně pracovala způsobem, jak popsala ve svém vyjádření. Skutečnost, zda žalobkyně reálně vykonávala činnost pro jinou společnost, přičemž tyto skutečnosti jsou v současné době stále v šetření PČR, jí nelze přikládat k tíži, neboť o této skutečnosti nemohla i při vynaložení obvyklé opatrnosti vědět. Pracovní smlouvu měla podepsanou se společností UNISTAV a na základě této smlouvy chodila pravidelně do zaměstnání a vykonávala pracovní činnost, která jí byla určena. Výsledky provedené kontroly OIP nejsou součástí správního spisu, který v dané věci vede OSSZ. Příslušný pracovník žalované provedl pouze určitý výtah skutečností z této kontroly, který však zcela nesouhlasí s obsahem záznamů OIP.

Žalobkyně dále cituje ustanovení § 94 odst. 1, § 94 odst. 2 a § 93 odst. 1 zákona. Dle ní ČSSZ ve svém rozhodnutí uvádí, že společnost UNISTAV BC nebyla ke dni 1.10.2014 zaměstnavatelem, z tohoto důvodu údajně nebylo nutné provést odhlášení společnosti z registru zaměstnavatelů. Poslední zaměstnanec společnosti měl být odhlášen ke dni 15.4.2014, kdy od tohoto dne již společnost nebyla zaměstnavatelem ve smyslu § 3 písm. b). OSSZ však provedla v září 2014 u společnosti UNISTAV kontrolu, a to za kontrolované období od 1.4.2012 do 31.8.2014. Z protokolu o kontrole ze dne 24.9.2014 vyplývá, že společnost k poslednímu kalendářnímu dni kontrolovaného období, tj. 31.8.2014, měla 9 zaměstnanců. Tato skutečnost je v přímém rozporu s argumentací ČSSZ, dle které byl poslední zaměstnanec odhlášen dne 15.4.2014.

Žalobkyni nelze přikládat k tíži nesrovnalosti ve společnostech, které sídlily na adrese K Cihelnám 1218/25, Plzeň, oficiálně vše nasvědčovalo tomu, že veškeré povinné odvody a přihlášky byly zaměstnavatelem - společností UNISTAV, se kterou měla žalobkyně sepsanou pracovní smlouvu, prováděny správně. Tyto skutečnosti jsou v současné době předmětem rozsáhlého policejního vyšetřování.

Závěrem žalobkyně navrhl, aby soud napadené jakož i jemu předcházející rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení. *(K žalobě připojila kopie napadeného rozhodnutí, sdělení Policie ČR ze dne 30.5.2016, Přehledu údajů o organizaci z kmenových evidencí, Protokolu o kontrole č. 1864/14/444, Sdělení VZP, Záznamů o poskytnutí informace OIP, Informace o výsledku kontroly OIP, Úředního záznamu OIP, Prohlášení společnosti UNISTAV, Vyjádření k výkonu práce ze dne 16.11.2016, Mzdového výměru, Pracovní smlouvy, Výplatních pásek, Oznámení o nástupu do zaměstnání, Žádosti o storno, rozhodnutí OSSZ ze dne 15.4.2015, 31.8.2015, 16.11.2015, 11.10.2016, 28.6.2016 a 18.11.2016.)*

Napadeným rozhodnutím ze dne 23.2.2017 č.j. 44000/000545/17/44091010/Nek žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí OSSZ ze dne 18.11.2016 č.j. 44006/055928/16/110/spopav, podle něhož nevznikl žalobkyni pojistný poměr nemocenského pojištění u společnosti UNISTAV. V napadeném rozhodnutí byl podrobně popsán skutkový stav věci, přičemž rozhodnutí bylo vydáno na základě toho, že předchozí rozhodnutí v uvedené věci bylo v odvolacím řízení zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání OSSZ. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 23.2.2017 žalovaná mimo jiné uvedla, že správní řízení bylo zahájeno dne 3.7.2015, následně bylo však přerušeno z důvodu, že okolnosti vzniku pracovního poměru jmenované u společnosti byly předmětem šetření PČR a žalobkyně podala dne 6.5.2016 návrh na pokračování řízení.

Při rozhodování o pojistném poměru bylo požádáno o spolupráci též oddělení kontroly OSSZ. *Poslední kontrola u společnosti jakožto zaměstnavatele proběhla dne 23.9.2014, kontrolované období bylo od 1.4.2012 do 31.8.2014. Ze strany společnosti (pověřeným zástupcem na základě plné moci) byl předložen seznam zaměstnanců ke dni 8.9.2014, ve*

kterém nebyla uvedena žalobkyně, a v evidenci ČSSZ bylo dále ověřeno, že jmenovaná nemá vystaven evidenční list důchodového pojištění ze zaměstnání u společnosti.

OSSZ také shledala rozpor mezi doloženou pracovní smlouvou a mzdovými listy, jelikož částka dle mzdového výměru neodpovídá částce na doložené výplatní pásce. Pracovní doba žalobkyně měla činit týdně 20 hodin, mzda byla stanovena na 15.000,- Kč (měsíčně). Dle doložených dokladů měla žalobkyně za měsíc září odpracovat 176 hodin, mzda byla vyplacena hotově ve výši 14.620,- Kč, přičemž na její bankovní účet byla dne 24.10.2014 připsána částka 13.000,- Kč. Ze sdělení PČR vyplynulo, že žalobkyně u organizace krátkou dobu pracovala (neuvedeno konkrétní datum), dosavadní vyšetřování však naznačuje, že výkon činnosti žalobkyně nebyl pro faktického jednatele společnosti, nýbrž pro osobu, která organizaci řídila za zády jednatele. Ze strany žalobkyně tedy nebyl dle vyjádření OSSZ prokázán faktický výkon činnosti pro organizaci. Ze sdělení Finančního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 12.7.2016 bylo zjištěno, že společnost nepodala vyúčtování daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za období roku 2014 ani 2015, a dále, že od 1.6.2014 nebyla připsána žádná platba na osobní účet daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti. Z tohoto sdělení OSSZ dovodila, že v tomto období společnost nevyplácela žádné mzdy a neměla tedy žádné zaměstnance.

OSSZ oslovila taktéž OIP a z jeho sdělení vyplynulo, že není možné zaujmout jednoznačné stanovisko, zda žalobkyni vznikl pracovní poměr u společnosti, proto byla odkázána na příslušný okresní soud, který může rozhodnout o vzniku a trvání daného pracovního poměru a může se zabývat otázkou platnosti či neplatnosti pracovní smlouvy.

OSSZ ve svém rozhodnutí vycházela i ze skutečnosti, že u společnosti byla provedena kontrola ze strany OSSZ, přičemž při této kontrole byl předložen seznam zaměstnanců, ve kterém nebyla uvedena žalobkyně. Tyto kontroly nemají za cíl odhalovat nepřihlášené zaměstnance, jelikož se neprovádí v sídle, popř. provozovně zaměstnavatele a nedochází k faktické kontrole pracujících osob či jiných osob, které se na pracovišti vyskytují. Jedná se zpravidla o kontroly probíhající na základě dokladů předložených zaměstnavatelem, na příslušném pracovišti OSSZ. Lze předpokládat, že v důsledku této kontroly došlo k dodatečnému přihlášení k pojistnému žalobkyně, kdy toto by také vysvětlovalo, že nesouhlasí datum přihlášení žalobkyně k pojistnému poměru s datem nástupu do zaměstnání. Případné hloubkové kontroly nepřihlášených zaměstnanců jsou v kompetenci inspektorátu práce, přičemž inspektorát v předmětném období žádnou kontrolu neprováděl a nemůže se tedy vyjádřit k případnému pracovnímu poměru žalobkyně a nebyl jí vystaven žádný evidenční list důchodového pojištění. K rozporu částky mzdy na bankovním účtu (13.000,- Kč) žalobkyně uvedla, že se jednalo se o částku, kterou pan B. převedl na účet žalobkyně poté, kdy tuto požádal, aby provedla úhradu firemní pohledávky ze svého soukromého účtu mimo pracovní dobu, kdy se jednalo o úhradu, která musela být provedena neprodleně, a následně jí byla tato částka touto formou vrácena. Uvedený výpis z účtu byl žalobkyni předložen k prokázání skutečnosti, že ji pan B. musel znát, a to již v době před zahájením tohoto řízení, kdy však on sám tvrdil opak. Žalobkyně se o možnosti práce pro společnost dozvěděla od pana T.R., se kterým se znala před získáním tohoto zaměstnání, a jmenovaný se jí zmínil o této práci, která přesně vyhovovala možnostem žalobkyně, přičemž pan R. ve společnosti fungoval jako poradce pana B. a také jako prostředník mezi panem Č. (bývalým jednatelem společnosti) a jednatelem společnosti panem B., kdy přímo panu R. později žalobkyně např. sdělovala, že je nemocná a nemůže se tedy dostavit do zaměstnání. Pracovní smlouvu žalobkyně podepisovala v kancelářích v Černicích v přítomnosti pana R. a pana B. a účetní E. (její příjmení si nyní již nevybavuje). Společně s podpisem pracovní smlouvy žalobkyně podepsala také mzdový výměr, dle něhož měla její odměna činit 15.000,- Kč hrubého. Do kanceláří začala žalobkyně docházet až přibližně na začátku prázdnin, tedy v červenci 2014, a seznámila se zde s panem Trnkou a paní L.H., která byla nevlastní dcerou a asistentkou pana B. *Náplní práce žalobkyně*

bylo nakupovat a opětovně prodávat kamionové přepravy a také jí bylo sděleno, že v případě potřeby se má obracet na L.P., která pracovala z domova a svou práci vykonávala v jiném programu než ona. Žalobkyně pro svou práci využívala program nazvaný Raal a také se učila a testovala polský program nazvaný Teleroute. Pan B. do kanceláří pravidelně chodil, mnohdy se stalo, že byl v zaměstnání dříve než žalobkyně a opakovaně se osobně zajímal, jak jí jde práce a jaké nabídky se vyskytly, zda nemá nějaké problémy, dělil se také o své zkušenosti apod., tedy bylo nepochybné, že žalobkyni považuje za zaměstnance společnosti a zajímá se o její práci. Ke konci srpna byli zaměstnání další 3 lidé, které měla žalobkyně zaučit na svou pozici, aby pracovali odpoledne, případně v programu Teleroute. Jednalo se o L.K., která poté měla pracovní místo v kanceláři s žalobkyní a přicházela a odcházela zhruba ve stejnou dobu. Dále měli nastoupit do zaměstnání sourozenci M., T. a její bratr, přičemž T. nakonec nenastoupila a její bratr zpočátku docházel do práce odpoledne po škole, ale asi po měsíci také skončil, protože mu práce nešla. L.K. uměla perfektně německy, a tedy neměla s prací problém.

Dopisem ze dne 23.1.2017 informovala ČSSZ zplnomocněného zástupce žalobkyně o tom, že byl na základě jeho podnětu do spisového materiálu vložen další podklad pro rozhodnutí, a to oznámení o nástupu žalobkyně do zaměstnání k zaměstnavateli. Toto oznámení obsahuje údaj o tom, že datem nástupu je den 1.10.2014. Uvedený tiskopis byl doručen prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Téhož dne bylo na ČSSZ, pracoviště Plzeň, doručeno podání, ve kterém zplnomocněný zástupce žalobkyně uvedl, že žalobkyně nahlédnutím do příslušného spisového materiálu zjistila, že ve spise není založeno provedené „storno“ její přihlášky, o které OSSZ především opírá své rozhodnutí ze dne 15.4.2015.

Jménem společnosti se k předmětu tohoto správního řízení vyjádřil pan J.B., jakožto její jednatel. Na OSSZ dne 21.7.2015 do protokolu uvedl, že údajní zaměstnanci L. a žalobkyně se sice zdržovali v pronajatých kancelářích společnosti, ovšem bez právního vztahu k ní; neměli žádnou smlouvu na výkon práce, pokud tato smlouva existuje, musí být podvodná. Za společnost ji nepodepsala žádná oprávněná osoba. Pan L. a žalobkyně jsou příbuzní pana R. a paní I.Č., kteří umístili do prostor společnosti jinou společnost (Credit Solutions s. r. o.) a předstírali, že na ní pracují. Využili však nepozornosti pana B. a v jeho nepřítomnosti začali jednat za společnost (UNISTAV BC s. r. o., a to prostřednictvím elektronické a telefonické komunikace), touto cestou uzavírali podvodné obchody za společnost, předstírali zaměstnanecké poměry, snažili se o úvěrové podvody k zajištění majetkového prospěchu. Tuto trestnou činnost přerušila v listopadu 2014 PČR, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, které vede proti těmto osobám trestní vyšetřování. *Pan B. do protokolu dále prohlásil, že žalobkyně nebyla zaměstnancem společnosti; jednatelem společnosti byl od 13.6.2014 a jestli má žalobkyně od někoho podepsanou pracovní smlouvu ze dne 30.5.2014, bylo to v době, kdy on neměl oprávnění za společnost jednat.*

V odůvodnění rozhodnutí žalovaná dále uvedla, že ČSSZ vyzvala v rozhodnutí č.j. 44000/003979/16/44091010/Nek ze dne 11.10.2016 žalobkyni, aby se za účelem zjištění co nejpřesnějšího stavu věci v dalším řízení vyjádřila (a toto vyjádření směřovala k OSSZ). S ohledem na skutečnost, že vyjádření žalobkyně obdržela OSSZ Plzeň-město až po vydání rozhodnutí č. j. 44006/055928/16/110/spopav, provedl jeho zhodnocení jakožto důkazu v tomto správním řízení odvolací orgán.

Žalovaná uvedla, že ohledně platnosti či neplatnosti pracovní smlouvy může rozhodnout pouze příslušný soud (jak shodně konstatovaly OSSZ i OIP). Ani případná neplatnost pracovní smlouvy neznámá, že nemůže vzniknout pojistný poměr nemocenského pojištění. Z ustanovení § 5 písm. a) zákona vyplývá, že nemocenského pojištění jsou jakožto zaměstnanci účastny nejen osoby vykonávající práci na základě pracovního poměru. Bylo ale

zdůrazněno, že musí být prokázán faktický výkon práce zaměstnance pro zaměstnavatele. Žalovaná se shodla se závěry OSSZ, že faktický výkon práce žalobkyně jakožto zaměstnance pro společnost v průběhu správního řízení prokázán nebyl. Žalobkyně kromě již zmíněné pracovní smlouvy předložila také mzdový výměr ze dne 30.5.2016 (který měl jakožto jednatel společnosti podepsat J.B.), výplatní pásky za měsíce červen 2014 až prosinec 2014 a výpis ze svého bankovního účtu za měsíc říjen 2014. Odvolací orgán shledal v předložených dokladech rozpor (podrobně na straně 9 a 10 napadeného rozhodnutí), kdy nesedí odpracovaná doba dle pracovní smlouvy, dle výplatních pásek byla mzda, která byla dohodnuta pro týdenní pracovní dobu v rozsahu 20 hodin, vyplácena za práci v rozsahu 40 hodin týdně. Také je velmi nestandardní, že v období od června do prosince 2014 nebyl čerpán ani jediný den dovolené. Protože mzda měla být vyplácena hotově, nezatožňuje se odvolací orgán s vyjádřením žalobkyně, že výplatní pásky jsou důkazem o faktické výplatě mezd ze strany společnosti a nepovažuje tudíž předložené výplatní pásky za důkaz, že žalobkyně pro tuto společnost práci skutečně vykonávala. Žalobkyně předložila výpis ze svého bankovního účtu pouze za měsíc říjen, v němž byly provedeny dvě platby týkající se společnosti, a to nejprve ve prospěch společnosti, poté ve prospěch žalobkyně. Tyto platby se ve své výši neshodují a dle názoru odvolacího orgánu nejsou důkazem o tom, že mezi žalobkyní a uvedenou společností existoval právě pracovněprávní vztah.

Ani výsledky šetření OIP neprokázaly výkon činnosti žalobkyně pro společnost, neboť i svědci, jejichž svědeckou výpověď sama navrhla, se vyjádřili v tom smyslu, že na adrese sídla této společnosti byla sice žalobkyně v kontrolovaném období přítomna, zároveň však uvedli, že na této adrese působily nejméně další tři právnické osoby. Nevyjádřili se tedy jednoznačně v tom smyslu, že žalobkyně pracovala právě pro společnost UNISTAV.

Vyjádření PČR, že práce žalobkyně pro společnost měla trvat po určitou krátkou dobu 2014, není ani dle názoru odvolacího orgánu možné považovat za důkaz, neboť není uveden konkrétní časový rozsah případného výkonu práce a navíc se jedná o zprávu předběžnou.

Jednatel společnosti J.B. v podání, které bylo na OSSZ osobně doručeno dne 11.3.2015, čestně prohlásil, že nikdy nezaměstnával jmenovitě uvedené zaměstnance (včetně žalobkyně) a tyto osoby nikdy nevykonávaly činnost pro zaměstnavatele. Vzhledem k vyjádření jednatele společnosti není proto zřejmé, že tiskopis týkající se oznámení o nástupu do zaměstnání (ode dne 1.10.2014) byl podán oprávněnou osobou. Žádost o provedení „storna“ ze dne 11.3.2015 lze naopak považovat za právní jednání, kterým jednatel hodnověrnost příslušného tiskopisu zpochybnil.

K vyjádření žalobkyně ze dne 16.11.2016 k jejímu výkonu práce pro společnost, v němž popsala spolupráci s několika dalšími osobami ve společnosti, žalovaná konstatovala, že po datu 15.4.2014 nejsou v příslušném registru pojištěnců evidovány žádné osoby přihlášené k nemocenskému pojištění z titulu výkonu práce pro společnost (a jedná se i o jiné osoby, než které původně v období po 15.4.2014 k nemocenskému pojištění přihlášeny byly). Další podstatný rozpor lze spatřit v uvedeném vyjádření ohledně měsíce listopadu 2014, kdy žalobkyně uvedla, že v tomto měsíci onemocněla a její kolegyně jí volala, že nemá chodit do práce, neboť tam nejsou počítače a s touto kolegyní v listopadu ještě jely na školení. Z výrazu použitého žalobkyní „než se stihla vrátit do zaměstnání“ je možné dovozovat, že určitou dobu se v práci nezdržovala, avšak na předložené výplatní pásce za uvedený měsíc je však vykázáno, že bylo odpracováno všech 19 pracovních dnů v tomto měsíci. Není vykázána nemoc ani např. dovolená čerpaná za účelem uzdravení. Rozpor je také v tom, že jako svou poslední aktivitu pro společnost popsala žalobkyně účast na listopadovém školení, ale současně byla předložena výplatní páska za měsíc prosinec 2014, ve kterém opět mělo být odpracováno všech 20 pracovních dnů.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě dne 25.5.2017 odkázala na skutečnosti uvedené v napadeném rozhodnutí a dále uvedla, že OSSZ a následně i žalovaná vycházely v rámci rozhodování o vzniku a trvání pojistného poměru nemocenského pojištění žalobkyně u společnosti jak z podkladů předložených žalobkyní, tak z podkladů shromážděných v rámci správního řízení, ale nesouhlasila s vyjádřením žalobkyně, že bez jakéhokoli dalšího hodnocení uvěřila nepravdivým tvrzením jednatele společnosti.

Společnost jakožto (eventuální) zaměstnavatel je jedním z účastníků řízení a pokud v rámci správního řízení vyjádřil jednatel společnosti své stanovisko, které je v zásadním rozporu s vyjádřením žalobkyně, bylo nutné zjistit skutkový stav věci. S ohledem na ustanovení § 10 odst. 1 zákona se toto správní řízení týkalo především faktického výkonu práce žalobkyně pro společnost (jakožto případného zaměstnavatele). V případě společnosti však došlo k situaci, kdy její jednatel podaná oznámení o nástupu zaměstnanců do zaměstnání zpochybnil, a to včetně oznámení týkající se žalobkyně, resp. uvedl, že k nástupu těchto zaměstnanců do zaměstnání u společnosti vůbec nedošlo; pokud k nástupu do zaměstnání nedošlo, nemohl být předložen tiskopis týkající se skončení doby zaměstnání nebo změny údajů uvedených na oznámení o nástupu zaměstnance do zaměstnání. Je třeba zdůraznit, že ohlašovací povinnosti ve vztahu k osobám účastným nemocenského pojištění má podle zákona zaměstnavatel. Dále bylo uvedeno, že *protokol o kontrole provedené ze strany OSSZ obsahoval nepřesnou formulaci týkající se počtu zaměstnanců k poslednímu kalendářnímu dni kontrolovaného období. Z přehledu údajů o organizaci z kmenových evidencí, na který žalobkyně taktéž poukazuje, je však zřejmé, že se jednalo o počet všech osob, které byly účastny nemocenského pojištění ve společnosti po celou dobu její evidence v registru zaměstnavatelů.* OSSZ v rámci správního řízení vyžádala od OIP vyjádření týkající se šetření situace ve společnosti. Pokud měla žalobkyně k dispozici další (jiné) výsledky šetření OIP, měla a mohla je předložit jako důkaz ve správním řízení o vzniku pojistného poměru nemocenského pojištění.

Žalovaná rovněž uvedla, že v napadeném rozhodnutí bylo sice konstatováno, že případná neplatnost pracovní smlouvy nemusí být na překážku vzniku pojistného poměru nemocenského pojištění, nicméně vzhledem k tomu, že jednatel společnosti opakovaně popřel pravost svého podpisu na dokumentech předložených žalobkyní, lze za vhodný důkaz v rámci soudního řízení označit znalecký posudek znalce z oboru písmoznalectví, a to za účelem řešení tohoto sporu mezi žalobkyní a společností (jakožto potenciálním zaměstnavatelem). *Závěrem žalovaná souhlasila s rozhodnutím ve věci bez jednání a navrhla, aby soud žalobu zamítl a nikomu nebyla uložena povinnost hradit náklady řízení.*

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovanou v této věci vyplývá, že napadené rozhodnutí ze dne 23.2.2017 bylo žalobkyni doručeno prostřednictvím jejího zmocněnce dne 13.3.2017 a také, že skutečnosti uvedené v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření žalované odpovídají obsahu spisu. Ze založené Žádosti o storno přihlášení ze dne 11.3.2015 doručené osobně na OSSZ i založeného formuláře Oznámení o nástupu žalobkyně do zaměstnání (dnem 1.10.2014) je na první pohled zjevné, že podpis jednatele společnosti J.B. je na předmětných listinách zcela odlišný. Stejný podpis jako na Žádosti o storno je i na založeném Protokolu ze dne 21.7.2015 sepsaném na OSSZ, avšak odlišná verze podpisu J.B. je na založené předmětné pracovní smlouvě, mzdovém výměru a výplatních páskách – odpovídá podpisu na formuláři Oznámení o nástupu žalobkyně do zaměstnání (dnem 1.10.2014).

Dne 26.5.2017 obdržel soud podání žalobkyně, v němž k výzvě soudu sdělila kontaktní údaje na P.N. a F.L. s tím, že k ostatním osobám kontaktní údaje nemá, ovšem má za to, že je má k dispozici žalovaná, proto požádala soud, aby ke zjištění potřebných údajů vyzval žalovanou. Dne 12.7.2017 žalobkyně sdělila, že nesouhlasí, aby bylo rozhodnuto bez

nařízení jednání ve věci samé.

Poté dne 26.7.2017 obdržel soud obsáhlou repliku k vyjádření žalované, ve které žalobkyně zopakovala své žalobní námitky, jelikož se domnívá, že oznámení o nástupu zaměstnance do zaměstnání je již samo o sobě důkazem, že zaměstnanec do zaměstnání nastoupil a vykonává pracovní činnost pro zaměstnavatele; toto oznámení se podává až po faktickém nástupu zaměstnance do zaměstnání. Žalovaná již poté nemá důvod opatřovat si další důkazy o skutečném nástupu zaměstnance do zaměstnání. Dle žalobkyně došlo k pochybení na straně žalované, která neřešila nesrovnalosti ve věci zaměstnanců hned po doručení oznámení o nástupu do zaměstnání.

Dále bylo uvedeno, že s ohledem na to, že zaměstnavatel, tedy společnost UNISTAV, neodváděla za své zaměstnance povinné odvody, má žalobkyně za to, že žalovaná měla zájem na tom, aby požadované dávky jí nebyly vyplaceny, neboť by musela řešit své pochybení týkající se provádění odvodů za zaměstnance. K protokolu o kontrole provedené dne 2.9.2014 žalobkyně uvedla, že žalovaná nikdy dříve neupozornila na případné nesrovnalosti v předloženém protokolu, přestože byl jedním ze stěžejních podkladů pro její rozhodování. Žalovaná po celou dobu uvádí, že společnost UNISTAV již nebyla v této době registrována jako zaměstnavatel ve smyslu zákona o nemocenském pojištění, a přestože, jak vyplývá např. z žádosti o storno přihlášení do registru zaměstnavatelů a všech přihlášených zaměstnanců ze dne 11.3.2015, měla tato společnost přihlášeného minimálně jednoho zaměstnance, M.T., který byl přihlášen jako zaměstnanec u společnosti od 2.6.2014, tedy i v době, kdy byla prováděna kontrola. Žalovaná ani v rámci provedené kontroly nijak nevyzvala zaměstnavatele k nápravě a přihlášení také jeho do registru zaměstnavatelů, kdy tento měl být dle vyjádření žalované vymazán k 15.4.2014. Žalobkyně zopakovala své podezření, že právě po provedené kontrole UNISTAV přihlásil své další zaměstnance k nemocenskému pojištění.

Žalobkyně již v průběhu správního řízení navrhovala výsledky svědků (F.L., M.T., L.K., P.N.), z nichž někteří byli na základě žádosti žalované vyslechnuti pouze v rámci šetření OIP. Výsledkem této kontroly OIP, byla listina nazvaná informace o výsledku kontroly ze dne 2.7.2015, tj. součást správního spisu v této věci, v níž je konstatováno, že svědecké výpovědi neprokázaly existenci pracovního poměru mezi žalobkyní a společností UNISTAV. Svědkyně K. však v rámci písemného záznamu, který však není součástí správního spisu, uvedla, že s žalobkyní pracovala, nebylo jí ale známo, s kým měla konkrétně žalobkyně uzavřenu pracovní smlouvu, kdy obě vykonávaly práci každý den v týdnu pro společnost UNISTAV. Dále byl také vyslechnut svědek P.N., který uvedl, že žalobkyně v kancelářích společnosti UNISTAV pracovala. Tyto písemné záznamy se žalobkyni podařilo získat až po rozhodnutí žalované a nemohla je tedy předložit v rámci správního řízení a již jsou založeny v soudním spise. Žalobkyně však má za to, že žalovaná měla sama vyslechnout všechny navrhované svědky.

Rovněž bylo uvedeno, že pokud by žalovaná v rámci správního řízení chtěla postupovat správně, postupovala by dle ust. § 3 správního řádu tak, aby zjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, proto měla nechat vypracovat znalecký posudek již v průběhu správního řízení k objasnění skutkového stavu, kdy řízení se táhlo přibližně po dobu 2 let a nedošlo by zpracováním znaleckého posudku ke zbytečnému protahování správního řízení. Žalobkyně dále navrhla, aby v průběhu řízení byl vyslechnut také její zplnomocněný zástupce ve správním řízení L.Č., nar. ..., bytem ..., kdy tento je schopen se vyjádřit k průběhu správního řízení.

K výzvě soudu zaslal dne 16.4.2018 vrchní komisař kpt. Mgr. D.J. z Odboru hospodářské kriminality PČR Praha sdělení k trestnímu řízení, vedenému mimo jiné ve věci společnosti UNISTAV, ve kterém uvedl k osobě žalobkyně, že se jedná o dceru I.Č., nar. ...,

kteřá již řadu let, tedy i v roce 2014, žila a žije ve společné domácnosti s T.R., nar. V roce 2014 měla žalobkyně přítele F.L. a rodinu v podstatě finančně zabezpečoval T.R., který měl zkušenosti z předešlého podnikání a tyto zkušenosti v roce 2014 rozvíjel mimo spolupráce s panem J. a K. u společnosti Margit Invest a.s. tak, že se postupně dohodl na převzetí/zakoupení společností Credit Solutions s.r.o. (od L.T.) a Unistav BC s.r.o. (od T.Č.), aniž by bylo třeba jej (T. R.) ustanovovat do pozice jednatele či aby došlo k převodu obchodního podílu na jeho osobu. Dne 5.2.2014 byla I.Č. ustanovena jednatelkou spol. Credit Solutions s.r.o., IČO: 290 68 380; dne 13.6.2014 došlo k ustanovení J.B., ..., do pozice jednatele společnosti UNISTAV. Společnosti Credit Solutions s.r.o. a UNISTAV si nejpozději od ustanovení výše uvedených jednatelů řídil nejméně do 19.7.2014 T.R., přičemž zpočátku, tedy přibližně do konce června 2014, spolupracoval na některých úkonech s J.J. a V.K. Nejméně v červnu a červenci 2014 pro něj pracoval M.T., nar. ..., přičemž mezi nimi byl jak po stránce vztahu zaměstnavatel-zaměstnanec, tak i v soukromí v této době kamarádský vztah. Nebylo objektivně zjištěno, zda pan B. v té době byl informován o tom, že bude mít společnost UNISTAV zaměstnance T., nicméně po svém ustanovení do pozice jednatele s tím vyjádřil souhlas a pana T. ponechal v pozici zaměstnance, kterého ovšem využíval pan R. a nikoliv B.

Z objektivně zjištěných informací lze dále konstatovat, že nejpozději do 19.7.2014 pracovali žalobkyně, M.T., občas F.L. a dále nejméně L.P., nar. ..., pod vedením T. R. pro společnost Credit Solutions s.r.o. V květnu, červnu i červenci 2014 T. R. dával pokyny výše uvedeným osobám, instruoval je k rozjetí spedice a v podstatě se snažil rozjet spedicí jak u Credit Solutions s.r.o., tak u Unistav. Kontaktoval poskytovatele spedičního programu Raal Trans (tato firma odmítla 22.5.2014 poskytnout spol. Credit Solutions spediční program, nicméně UNISTAVU program poskytl dne 11.7.2014), dále spedičních programů T-Trans a TeleRoute, přičemž z pokynu T. R. dělaly výše uvedené osoby dílčí kroky k tomu, aby obě firmy vydělávaly spedicí peníze. Své lidi rozdělil – jeden pracoval v kanceláři společnosti UNISTAV v Černicích, druhý byl tzv. k ruce panu R. a dělal cokoli, paní P. pracovala doma atd. T. R. ovšem rozdělával úkoly způsobem, kdy bylo zřejmé, že zcela záměrně odděloval počítače se softwarem T-Trans od TeleRoute a od Raal Trans, dále odděloval společnost Credit Solutions s.r.o. od společnosti UNISTAV. Společnost Credit Solutions s.r.o. měla v červenci 2014 platební problémy a v červenci již byly uskutečňovány obchody pro UNISTAV. Bez ohledu na to, že pronájem kanceláří v Černicích byl na UNISTAV, bez ohledu na to, že UNISTAV měl několik SIM karet, které byly využívány ke spediční činnosti a podobně, byly Credit Solutions s.r.o. a UNISTAV obchodními společnostmi, které měly výdaje i náklady přizpůsobeny tomu, jak o tom rozhodl T. R. Oba jednatele panu R. nejméně do listopadu 2014 zcela důvěřovali. *(Období srpen až listopad 2014 je možné zdokladovat svědeckými výpověďmi osob J. B., M. T., T. R., M. Č., L. P., L. T. (jen červenec a srpen).)*

Dále bylo uvedeno, že dne 3.1.2017 bylo vydáno usnesení o zahájení trestního stíhání několika osob za různé skutky, kdy byly využity k nezákonné činnosti desítky obchodních společností za období od roku 2010 do roku 2014. Jedním ze skutků je zpronevěra finanční hotovosti ve výši 266.279,-Kč T. R. společnosti UNISTAV v době 1.7.2014 do 28.11.2014 tedy po změně jednatele. Před vydáním výše uvedeného usnesení byl vyslechnut těžce nemocný bývalý majitel/jednatel spol. UNISTAV T.Č. z jehož výsledku bylo patrné, kdo a co ovládá – J.B. nic neřídil, přes UNISTAV podnikal T. R.; pakliže následně zůstaly UNISTAVU dluhy, tyto nevznikly aktivním působením J.B., ale T. R. *(Kopie tohoto podání byla zaslána na vědomí žalobkyni i žalované.)*

U ústního jednání konaného v nepřítomnosti omluvené žalobkyně u zdejšího soudu dne 26.4.2018 setrval zástupce žalobkyně na podané žalobě a navrhl výslech zaměstnance OSSZ, který provedl storno přihlášení do registru zaměstnavatelů pana B., protože mají za to,

že storno přihlášení není standardním úkonem dle zákona o nemocenském pojištění na listině nazvané „Žádost o storno přihlášení do registru zaměstnavatelů a u všech přihlášených zaměstnanců“ ze dne 11.3.2015, kdy jsou uvedeny osoby: JUDr. V.U., Bc. D.K. a Z.M. (*jedná se jim o zjištění, zda všechny tyto tři osoby byly přítomny jednání pana B. v této věci či kdo konkrétně z těchto osob s ním přímo jednal*); dále k tomu, aby byl popsán skutkový stav, který se děje v běžné praxi při odhlašování z registru zaměstnavatelů, k němuž je zaměstnavatel dle zákona o nemocenském pojištění povinen, a to za situace, kdy odhlášení má být učiněno právě dle tohoto zákona pouze formou podaného tiskopisu, který je k těmto účelům poskytován a běžně je na webových stránkách veřejně dostupný (v rozhodné době). Naproti tomu *zástupce žalované* uvedl, že z jejich strany nejsou žádné návrhy na doplnění dokazování. Následně soud *návrh žalobkyně na doplnění dokazování výsledkem zaměstnanců OSSZ ohledně provedení „storna přihlášení“ jednatelem společnosti UNISTAV panem B. zamítl jako nadbytečný, jelikož tato skutečnost nemá vliv na prokázání faktického pracovního poměru žalobkyně u společnosti UNISTAV.*

Závěrem *zástupce žalobkyně* uvedl, že má za jasně prokázané, že žalobkyně řádně doložila pracovní smlouvu, která potvrzuje pracovní vztah u společnosti UNISTAV, když současně řádně doložila i výplatní pásky v rozhodném období. Také bylo jednoznačně prokázáno a současně nebylo žalovanou nikterak rozporováno, že by se žalobkyně skutečně v prostorách provozovny pohybovala tak, aby mohlo výsledkem být, že pracovní činnost zde nevykazovala. Má za to, že na straně žalobkyně je skutečně několik okolností, které potvrzují výkon práce pro uvedenou společnost, když sama žalobkyně popsala náplň své práce a následně dle své dobré vůle věřila, že tento poměr vykonává skutečně řádně za situace, kdy se obrátila na OSSZ s žádostí o vyplacení sociálních dávek. Kdyby tomu takto nebylo, žalobkyně by tyto konkrétní kroky ze své strany vůbec nepodnikla. Dále má taktéž za to, že nemůže být k tíži žalobkyně ta skutečnost, kdy došlo k následnému stornu, a to skutečně již jednatelem panem B. V probíhajícím trestním řízení šetřeném PČR v současné chvíli, kdy dospěli k finálním závěrům tak, aby z nich bylo zřejmé, jaké skutečné zdánlivé podvodné jednání v těchto společnostech probíhalo, a kdo byl ve skutečnosti pachatelem těchto jednání. V oznámení PČR vyhotoveném dne 16.4.2018 kpt. D.J. je konstatováno, že žalobkyně žila ve společné domácnosti s T.R. a současně její matkou I.Č., ale právě k tíži žalobkyně nemůže být tato skutečnost, která se nezakládá na pravdě, neboť od roku 2005 bylo žalobkyni soudně určeno, že do svých 14ti let má pobývat u svého otce L.Č., a to v Praze. Do Plzně následně přijela žalobkyně až se svou narozenou dcerou a přítelem F.L., když v Plzni měli být a nezdržovali se tedy v domácnosti její matky a pana R. Tuto skutečnost uvádí z důvodu, aby případné trestní jednání zmíněného pana R. nemohlo být přičítáno k tíži žalobkyně, a to právě již v souvislosti s výplatou požadovaných sociálních dávek. Má tedy za to, že žalobkyně pracovní poměr, který by výplatu uvedených sociálních dávek zakládal, skutečně potvrdila a tento nárok měl být správou sociálního zabezpečení uznán a dávky žalobkyni měly být náležitě vyplaceny. Proto shodně s písemným vyhotovením žaloby navrhuje, aby bylo soudem určeno, že žalovaná je povinna žalobkyni dávky sociálního zabezpečení vyplatit a zároveň, aby bylo určeno, že žalovaná je taktéž povinna nahradit žalobkyni náklady řízení. (*K dotazu samosoudkyně zástupkyně žalobkyně uvedla, že nemá k dispozici informace o tom, zda je žalobkyni vedeno řízení ohledně pracovního poměru u firmy CREDIT SOLUTIONS s.r.o., jak jí bylo doporučeno i žalovanou v rozhodnutí.*)

Zástupce žalované závěrem navrhl zamítnutí žaloby, protože nebylo prokázáno, že žalobkyně skutečně nastoupila do zaměstnání u společnosti UNISTAV a fakticky vykonávala práci pro tuto společnost, tedy pojistný poměr nemocenského pojištění u uvedené společnosti nevznikl. Ze strany OSSZ i žalované byly dodrženy zásady správního řízení a bylo postupováno tak, aby byl zjištěn řádný stav věci. Za tímto účelem bylo vyžádáno vyjádření příslušných úřadů a institucí a bylo rovněž přihlédnuto k jednotlivým důkazům předloženým

žalobkyní i k jejím vyjádřením. Žalovaná se podrobně zabývala důkazy týkajícími se event. výkonu práce žalobkyně pro společnosti UNISTAV a tyto důkazy byly hodnoceny jednotlivě i v celkových souvislostech.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen *s.ř.s.*), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen *správní orgán*). Ve věcech nemocenského pojištění rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).

V § 10 odst. 1 a 3 písm. a) zákona (č. 187/2006 Sb.) ve znění účinném k 23.2.2017 (Vznik a zánik pojištění zaměstnanců) je stanoveno:

(1) Pojištění vzniká zaměstnanci dnem, ve kterém začal vykonávat práci pro zaměstnavatele, a zaniká dnem skončení doby zaměstnání, pokud se nestanoví jinak v odstavcích 2 a 3.

(3) Pojištění vzniká u

a) smluvního zaměstnance dnem, ve kterém začal vykonávat práci pro smluvního zaměstnavatele, a zaniká dnem skončení výkonu práce pro smluvního zaměstnavatele.

Podle § 94 odst. 1 věta první a druhá téhož zákona zaměstnavatel je povinen oznámit okresní správě sociálního zabezpečení na předepsaném tiskopisu den nástupu zaměstnance do zaměstnání, které mu založilo účast na pojištění, a to do 8 kalendářních dnů ode dne nástupu do zaměstnání, a den skončení doby zaměstnání se zaměstnancem, a to do 8 kalendářních dnů ode dne skončení doby zaměstnání. U smluvního zaměstnance oznamuje zaměstnavatel podle věty první den zahájení výkonu práce na území České republiky a den skončení výkonu této práce, do 8 kalendářních dnů ode dne zahájení nebo skončení výkonu této práce.

Dle § 94 odst. 2 uvedeného zákona zaměstnavatel je povinen písemně ohlásit okresní správě sociálního zabezpečení změnu údajů uvedených na oznámení o nástupu zaměstnance do zaměstnání, a to do 8 dnů ode dne, kdy tato změna nastala.

Podle § 93 odst. 4 zákona zaměstnavatel je povinen se odhlásit na předepsaném tiskopisu z registru zaměstnavatelů, a to do 8 kalendářních dnů ode dne, kdy přestal být zaměstnavatelem. V případě zániku zaměstnavatele je povinen jeho právní nástupce odhlásit ho na předepsaném tiskopisu z registru zaměstnavatelů, a to do 8 kalendářních dnů ode dne jeho zániku. V případě zániku zaměstnavatele bez právního nástupce je povinen ten, kdo byl ke dni zániku zaměstnavatele pověřen jeho likvidací, odhlásit zaměstnavatele na předepsaném tiskopisu z registru zaměstnavatelů, a to nejméně do 8 kalendářních dnů ode dne jeho zániku.

V této věci se žalobkyně podanou žalobou domáhala zrušení napadeného rozhodnutí žalované z důvodů v ní uvedených. Soud pak na základě všech shora zjištěných skutečností dospěl k závěru, že *žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 23.2.2017 není důvodná* s ohledem na níže uvedené, neboť žádný ze žalobních bodů neshledal důvodným. Žalovaná postupovala v souladu s § 2 odst. 1-4 s.ř., když se řídila příslušnými ustanoveními zákona i dalších předpisů vztahujících se k této věci; rovněž postupovala v souladu s § 3 s.ř., jelikož zjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a ani soud neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo plné rozporů a nejasností; odůvodnění napadeného rozhodnutí je

velmi obsáhlé, ale je z něho zcela zřejmý postup žalované a hlavně důvody, pro které rozhodla o zamítnutí odvolání žalobkyně proti rozhodnutí OSSZ ze dne 18.11.2016. Ač je žalobkyně přesvědčena o tom, že dostatečně prokázala svá tvrzení a její žalobě by mělo být vyhověno, soud toto její přesvědčení nesdílí.

Předně dle názoru soudu žalobkyně neprokázala, že by žalovaná postupovala v rozporu se zákonem a poškodila ji tak na jejích právech. Rozhodujícím v této věci je posouzení, zda žalobkyně fakticky vykonávala pracovní činnost pro společnost UNISTAV. Je pravdou, že v podobných případech obecně není podstatné, zda byla uzavřena řádná pracovní smlouva a zaměstnavatel splnil své zákonné povinnosti, tedy, zda zaměstnance přihlásil k sociálnímu a zdravotnímu pojištění a následně za něj tato pojištění hradil, většinou se totiž setkává soud i žalovaná s případy, kdy zaměstnavatel nesplnil některou ze svých povinností, ovšem zaměstnanec pro něho prokazatelně fakticky pracoval, tedy mu neplnění všech povinností zaměstnavatelem nemůže jít k tíži. V této věci je ovšem situace zcela odlišná a od samého počátku vzniklo ve správním řízení důvodné podezření, že žalobkyně ať již vědomě, či nevědomě pro společnost UNISTAV nikdy fakticky nepracovala, respektive ke vzniku formálního pracovního poměru (uzavření pracovní smlouvy) mohlo dojít podvodným jednáním, ovšem faktická činnost žalobkyně byla ve prospěch jiné společnosti, přičemž toto bylo i předmětem trestního řízení. Bylo pak na žalobkyni, aby v pochybnostech prokázala, že fakticky pracovala pro společnost UNISTAV. Není pochyb o tom, že se žalobkyně v pracovní době zdržovala na adrese, kde kromě jiných sídlila i společnost UNISTAV, že zde i vykonávala činnost, která byla předmětem její pracovní smlouvy, ovšem pokud s ní tuto smlouvu uzavřela neoprávněná osoba, bylo nutné přezkoumat, v čí prospěch pracovní činnost žalobkyně skutečně vykonávala. Lze připustit, že žalobkyně se mohla stát obětí podvodu a v dobré víře, že pracuje pro UNISTAV, tak činila a předpokládala, že je za ní hrazeno pojistné, avšak na podporu tvrzení jednatele společnosti J.B., že žalobkyně pro předmětnou společnost nepracovala, ukazuje, že jiná z firem, která byla předmětem trestního řízení a právě ta firma, jenž měla mít prospěch z činnosti žalobkyně, měla za jednatelku matku žalobkyně. K samotné práci žalobkyni přivedl T. R., tj. přítel matky žalobkyně, a sama žalobkyně zmiňovala propojenost T. R. se společností UNISTAV a jeho vliv na J.B. a bývalého jednatele této společnosti, tj. T.Č.

Jednatel společnosti J.B. v podání, které bylo na OSSZ osobně doručeno dne 11.3.2015, čestně prohlásil, že nikdy nezaměstnával jmenovitě uvedené zaměstnance (včetně žalobkyně) a tyto osoby nikdy nevykonávaly činnost pro něho jako zaměstnavatele. Vzhledem k vyjádření jednatele společnosti pak není ani zřejmé, zda formulář Oznámení o nástupu do zaměstnání žalobkyně (ode dne 1.10.2014) byl podán oprávněnou osobou, jelikož podpis tam uvedený je odlišný od podpisu J.B., který byl učiněn před pracovníky OSSZ např. dne 21.7.2015. Žádost o provedení „storna“ ze dne 11.3.2015 lze naopak považovat za právní jednání, jímž jednatel společnosti hodnověrnost příslušného tiskopisu zpochybnil, když navíc jednal osobně s pracovníky OSSZ. Samozřejmě nelze ani přehlédnout, že J.B. do protokolu prohlásil, že žalobkyně nebyla zaměstnancem společnosti a on byl jednatelem společnosti až od 13.6.2014 a jestli má žalobkyně od někoho podepsanou pracovní smlouvu ze dne 30.5.2014, bylo to v době, kdy on neměl oprávnění za společnost jednat (*obdobná situace se vlastně dotýká i M.T., který byl přihlášen jako zaměstnanec u společnosti od 2.6.2014, tedy v době, kdy J.B. ještě nebyl jednatelem společnosti*).

Soud neshledal pochybení v postupu žalované, která při vydání napadeného rozhodnutí ze dne 23.2.2017 zohlednila obsah veškerých zjištěných materiálů a jejich obsah uvedla v odůvodnění tohoto rozhodnutí. Dále žalovaná v odůvodnění rozhodnutí uvedla, že

ČSSZ vyzvala v rozhodnutí č.j. 44000/003979/16/44091010/Nek ze dne 11.10.2016 žalobkyni, aby se za účelem zjištění co nejpřesnějšího stavu věci v dalším řízení vyjádřila (a toto vyjádření směřovala k OSSZ Plzeň-město). S ohledem na skutečnost, že vyjádření žalobkyně obdržela OSSZ až po vydání rozhodnutí č. j. 44006/055928/16/110/spopav, provedl jeho zhodnocení jakožto důkazu v tomto správním řízení odvolací orgán, tj. žalovaná, čímž zhojila „vadu řízení“ před správním orgánem prvního stupně, který vydal rozhodnutí před tím, než obdržel vyjádření žalobkyně. Nutno však připomenout, že nebyla stanovena žádná lhůta pro vyjádření žalobkyně, jelikož tento požadavek v podstatě vyplynul z odůvodnění rozhodnutí ČSSZ ze dne 11.10.2016, jímž bylo zrušeno rozhodnutí OSSZ ze dne 28.6.2016 a věc vrácena k novému projednání a rozhodnutí. Obsahem předmětného vyjádření žalobkyně se ovšem řádně zabýval odvolací správní orgán, který veškeré námitky vypořádal a zdůvodnil, přičemž na výsledku řízení to ničeho nezměnilo, proto nebylo nutné rozhodnutí prvního stupně rušit.

V této věci soud vycházel zejména ze zjištěných rozhodných skutečností, že J.B. se stal jednatelem předmětné společnosti až 13.6.2014 (což lze ověřit z obchodního rejstříku), tudíž v žádném případě nemohl dne 30.5.2014 uzavřít pracovní smlouvu s žalobkyní se dnem nástupu do zaměstnání 1.6.2014 a s tím i související mzdový výměr. Další nepřehlédnutelnou skutečností je sdělení žalobkyně, že údajně do kanceláří v Černicích, tj. i sídla společnosti, začala docházet přibližně na začátku prázdnin, tj. v červenci 2014, tedy více jak měsíc poté, kdy údajně měla nastoupit do předmětného zaměstnání. Další rozpor je zřejmý i z obsahu sdělení žalobkyně ve správním řízení, že onemocněla v listopadu 2014 a určitou dobu se v práci nezdržovala, neboť tam dle sdělení kolegyně nebyly počítače, avšak kupodivu na jí předložené výplatní pásce za tento měsíc bylo uvedeno, že odpracovala všech 19 pracovních dnů; nebyla vykázána nepřítomnost z důvodu nemoci či případné dovolené). Obsah sdělení PČR Praha ze dne 16.4.2018 toliko „dopřesnil“ onu zvláštní situaci a i konání ve společnosti, je však bez vlivu na výsledek projednávané věci.

Ze všech shora uvedených důvodů se soud proto plně ztotožnil s názorem žalované vyjádřeném v odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 23.2.2017, jelikož z podkladů předložených žalobkyní jako důkazy, popř. na které se odvolávala, vyplývá zásadní nesoulad (mimo jiné) ohledně doby, od které měla práci pro společnost vykonávat, i doby, do které měla tuto práci vykonávat, a rovněž vykazují zásadní rozpory, přičemž faktický výkon práce pro předmětnou společnost neprokazují, stejně jako podklady shromážděné ze strany OSSZ v rámci správního řízení. Žalobkyně neprokázala, že by žalovaná postupovala v rozporu se zákonem při vydání napadeného rozhodnutí, přičemž neznamená, pokud není rozhodnutí žalované dle jejích představ, že je nesprávné či dokonce v rozporu se zákonem.

Zdejší soud ještě podotýká, že v rámci přezkumného soudního řízení zjišťuje, zda bylo žalovaným správním orgánem postupováno v souladu se zákonem a při tom nedošlo ke zkrácení práv žalobkyně. V této věci návrh žalobkyně na doplnění dokazování zamítl jako nadbytečný, neboť pro posouzení věci nebyly navržené důkazy nezbytné, avšak význam by nepochybně měly v občanskoprávním event. v pracovním právním sporu, ale o takový spor se v projednávané věci nejedná. Je pouze věcí žalobkyně, zda postupovala v naznačeném směru a domáhala se či se případně bude domáhat dávek nemocenského pojištění z titulu faktického výkonu práce pro zaměstnavatele Credit Solutions s. r. o., ovšem i zde bude muset prokázat, že pro tuto společnost fakticky pracovala, což by případně mohlo vyplývat z výsledků probíhajícího trestního řízení, avšak žalobkyně pravděpodobně dosud v tomto směru neučinila žádné kroky (zástupce žalobkyně nebyl o tomto informován, jak sdělil při ústním jednání).

Krajský soud v Plzni ze shora uvedených důvodů proto žalobě žalobkyně nepřisvědčil a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s., ve kterém je uvedeno, že soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku), jelikož neshledal žádný z žalobních bodů důvodným a ani neshledal důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí, jelikož se jedná o srozumitelné a tedy přezkoumatelné rozhodnutí žalované. Soud napadené rozhodnutí žalované ze dne 23.2.2017 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu, když žalobkyně neprokázala jí tvrzené pochybení žalované, proto nevyhověl požadovanému zrušení napadeného rozhodnutí žalované s ohledem na všechny zjištěné rozhodné skutečnosti i přes žalobkyní opakovaně vyjádřené přesvědčení o oprávněnosti jejího názoru. Žalovaná proto nepochybila, když odvolání žalobkyně zamítla a dostatečným způsobem se s ním vypořádala v napadeném rozhodnutí, přičemž odůvodnění rozhodnutí je dle názoru soudu dostatečně srozumitelné.

Žalobkyně ve věci neměla úspěch a žalovaný správní orgán nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. (výrok II. rozsudku).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 26. dubna 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně